

LBRIS

We know
books

BĂIATUL,

BARCA

și

BESTIA

Samantha M. Clark

Traducerea din limba engleză de Ana-Maria Modan

*Un țipăt. O suflare. Apoi, liniște.
Frânturi de lumină peste adâncimi de
întuneric.*

*Băiatul era mic. Atât de mic.
Târât de valuri, purtat de curent,
de colo până colo până ce marea
l-a adus la mal.*

*Aș fi putut prezice cum se va sfârși
povestea lui.*

*Frica distruge vieți. Consumă suflete.
Iar când frica este obstacolul,
există un singur final.*

*Va trebui să-l colectez curând.
Am privit și am așteptat.*

NAȘTEREA

PRIMA DATĂ I S-A MIȘCAT FALCA, ÎNAINTE ȘI înapoi, ca un balansoar. Dinții i s-au frecat unul de altul, scoțând firele de nisip dintre ei.

„Ah!”

Gura băiatului s-a boțit.

A încercat să deschidă ochii, dar lumina i-a închis la loc.

Îi era frig, spatele îi era ud. Și-a îndoit degetele și a fost surprins că ele s-au supus. Și-a mișcat degetele de la picioare și ele l-au ascultat. A ridicat mâinile și și-a pipăit corpul. Două picioare, piept, cap și nas.

Exact așa cum ar trebui să fie.

S-a ridicat în cot și l-a lovit greața. S-a întors pe o parte și a încercat să vomite, dar n-a putut.

Nu mă simt bine. Gândul a izvorât din mintea sa încetoșată.

Băiatul a încercat să se ridice, dar un fior de durere i-a străbătut brațul.

„Au!”

L-a retras, privindu-l nedumerit printre pleoape. Nu era lovit. Nu avea nici tăieturi, vânătăi, sau julituri. A încercat din nou, dar durerea a mușcat iar, înfigându-i-se în mușchi.

„Au!”

Probabil că rana e în interior, dar cum? *Mai bine nu mai apăs pe ea.*

Îl durea și capul – un zvâcnet dureros într-o parte. A căutat cu degetele rana, dar a găsit doar cârlionți.

Străduindu-se să se ridice în genunchi, băiatul și-a deschis ochii cu forța, cercetând împrejurimile printre degete.

Era pe o plajă cu nisip auriu, care se întindea la marginea unui ocean albastru, nesfârșit. Valuri curioase se furișau spre el, apoi se retrăgeau imediat. În dreapta lui, plaja era acoperită de copaci atât de mari, că atârnav deasupra apei. Acei copaci se pierdeau în tufișurile din spatele lui, apoi alți copaci și alte tufișuri – un zid verde, atât de dens, că nu putea vedea prin el, săpând în nisip și întinzându-se de-a lungul țărmului, în zare, în stânga băiatului.

URDIS | We know
books

Asta era tot. Atât putea să vadă.

Băiatul și-a lăsat mâinile jos, căci lumina nu îi mai săgeta ochii.

Unde sunt?

Întrebarea i-a răsunat în cap și a fost urmată de o alta.

Cum am ajuns aici?

Și-a privit corpul. Purta un șort bleumarin și un tricou galben, cu imprimeu. Nimic altceva. Nici măcar încălțări. A tras de marginea tricoului, ca să îl poată privi mai bine. Chiar și invers, putea citi cuvintele: **ÎN VIAȚA REALĂ SUNT UN PIRAT**. Cuvântul „pirat” era curbat în jurul unui desen cu un craniu și două oase încrucișate.

Craniu și două oase încrucișate?

Cea mai importantă întrebare dintre toate îi țipa în minte.

Cine sunt?

Băiatul s-a străduit să se ridice. Se legăna, dar a rămas pe picioare.

Tocmai s-a născut? Nu, nu ar purta șort și tricou dacă tocmai s-ar fi născut. Nu ar ști nici măcar ce înseamnă șort și tricou, sau plaja, sau copacii, sau oceanul.

LIBRIS | We know

A privit pustietatea din jur. Fără vapoare sau bărci. Doar valuri încununete cu spumă albă. Și nisipul era curat. Nicio urmă de pași care să arate pe unde a venit.

„Hei!”

Băiatul a tresărit la sunetul propriei voci. Era înaltă și dogită, ca a unei broaște micuțe. A tușit și firicele de nisip i-au zgâriat gâtul. Și-a băgat degetele în gură și a încercat să le scoată, dar nu a găsit nimic. Nici limba nu l-a ajutat prea mult.

„Hei!”, a strigat, puțin mai tare ca prima dată.

De data asta, vocea îi era înaltă, dar de o răgușeală arzătoare, de parcă cuvintele ar fi fost date pe răzătoare deasupra nisipului.

Niciun răspuns. Valurile s-au întins spre el și apoi s-au retras. Frunzele copacilor torceau în briza ușoară.

Băiatul a strâns din dinți. Nu putea să fie singur. Nu *complet* singur. Trebuie să fie cineva pe-aproape, cineva care să îl poată auzi.

Și-a îndesat picioarele și și-a îndoit genunchii, ancorându-se în nisip, și a țipat din toți rărunchii:

„HEEEEEEEEEIIIIII!”

O explozie s-a auzit din inima copacilor. Un urlet a ajuns până la el, în timp ce fiecare frunză

LBPIS

We know
books

și ramură a erupt. Peste acest sunet era ciripitul ascuțit a mii de păsări, supărate că liniștea le-a fost întreruptă. S-au ridicat din vârfurile copacilor – atât de multe, încât au schimbat culoarea cerului. Dându-i târcoale, țipând furioase și înfricoșate.

Băiatul și-a apărat capul cu mâinile. Era înspăimântat.

Păsările au fâlfâit și mai tare din aripi. Oasele le trosneau cu fiecare bătaie. Penele li s-au ascuțit ca niște cuțite. Ciocurile li s-au mărit, pocnind: *poc, poc, poc*. Zgomotul a devenit asurzitor pe măsură ce păsările se răspândeau, acoperind soarele.

Băiatul a fugit.

Dar nu era niciun loc în care să se ascundă.

S-a târât pe nisip, departe de păsări. Dar pământul îi tremura sub picioare. Vârfuri negre de piatră i se iveau în cale, aproape străpungându-l.

Gâfâind, s-a întors, dar păsările încă roiau pe cer. Băiatul a fugit la Zidul Verde. Era întunecat și înfricoșător, dar poate era o ascunzătoare bună. Însă când s-a apropiat, ramuri s-au încolăcit și încheștat, venind către el. Un *fâșșșșșșș* puternic s-a auzit dintre frunze.

Băiatul a țipat, apoi a fugit cât de repede a putut. A fugit până a ajuns la degetele curioase

ale valurilor ce se întindeau spre el. Apa a părut calmă înainte, dar, acum, valurile lacome îi loveau gleznel.

Voiau ca el să intre.

Voiau să îl scufunde.

Voiau să îl tragă

în adâncuri...

Băiatul a fugit spre mijlocul plajei, locul unde se născuse. S-a ghemuit cât de tare a putut și a închis ochii. Totul devenise înspăimântător. Totul devenise rău. Cum era posibil?

„A fost odată...”, a șoptit. „A fost odată ca niciodată un băiat care stătea ascuns.”

A așteptat ca păsările sau stâncile sau copacii sau apa să atace. A așteptat să fie rănit.

Dar nu s-a întâmplat nimic. După un timp, inima nu i-a mai bătut atât de tare și vuietul din jur s-a mai liniștit. Băiatul a deschis un ochi. Păsările s-au micșorat la loc și s-au întors dincolo de Zidul Verde. Copacii se unduiau în adierea brizei, cu crengile îndreptate spre cer. Nisipul se întindea pe coastă, ca o fundă albă, fină ca mătasea. Iar valurile oceanului dansau până la orizont.

Liniștea s-a așternut din nou.

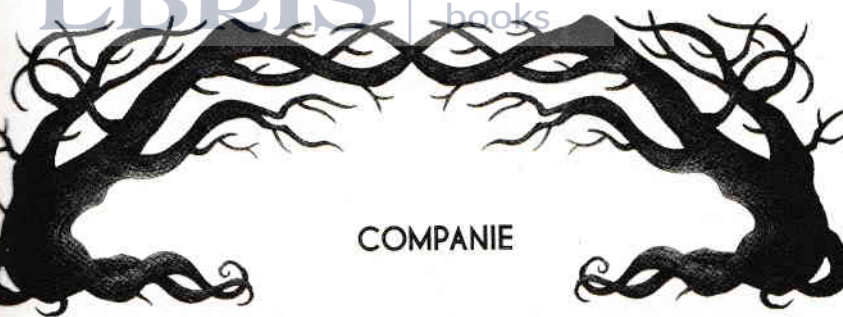
Brațele tremurânde i-au căzut pe lângă corp.

LBRIS

We know
books

Nu știa cine este sau unde este, dar știa că nu e
în siguranță pe această plajă.

Și nu avea unde să meargă.

COMPANIE

SOARELE S-A GHEMUIT PE CER, PRIVIND băiatul. A încercat să privească și el soarele – poate știa o cale de a pleca de aici –, dar strălucirea i-a rănit ochii.

Și-a privit genunchii goi, gambele goale, picioarele goale. Mâinile și picioarele îi erau slabe, ca ale unei păpuși din bețe. Și-a întins mâinile. Chiar și cu degetele răsfirate cât mai mult cu putință, tot erau prea mici.

Nu avea niciun sens. Băieții nu ar trebui să fie lăsați singuri pe plaje înspăimântătoare, nu-i așa?

Poate că avea un indiciu la el. Și-a atins buzunarele și n-a simțit nimic, dar și-a vârât degetele înăuntru, ca să fie sigur. Era ceva. Ceva moale. A scos obiectul și l-a privit.

O bucată mică de țesătură, de aproape cinci

IBDIS

We know
books

centimetri, cu colțuri zdrențuite. Era de un gri albăstrui, cu toate că părea murdară și uzată. Și avea niște simboluri șterse, dar băiatul nu și-a putut da seama ce erau.

A oftat. Țesătura nu avea niciun răspuns. A pus-o înapoi în buzunar.

Eticheta de la șort era prea ștearsă ca să îi mai spună ceva, așa că și-a dat jos tricoul. Pe etichetă erau scrise cuvintele DUDE DUDS și YM 10-12. Băiatul a strâmbat din nas. Era sigur că avea un nume, dar spera că nu era „Dude Duds”. Totuși, 10-12 ar fi putut fi vârsta lui. A simțit o furnicătură în stomac, de parcă ar fi știut că ăsta era adevărul.

Și-a pus înapoi tricoul și a căutat mai multe indicii pe plajă, orice ar fi putut rata. Dar nu era nimic. Doar nisip alb-gălbui, care părea să fi fost cândva alb imaculat, dar acum avea nevoie de o baie bună; zidul de copaci în toate nuanțele de verde, de la foarte deschis la margine, unde lumina soarelui atingea frunzele, până la un amenințător verde-închis, aproape negru, care se zărea printre ramuri; oceanul nesfârșit într-o mie de nuanțe diferite de albastru care se legănau împreună, de parcă ascultau aceeași muzică mută.

Plaja părea sigură acum. Dar băiatul știa că nu e

LBPS | We know books

asa. Era o zeitate șireată care îl ținea prizonier.

Oricum, nu s-ar lăsa dus de nas. Se agăța de o șansă, o singură idee care sclipea în inima lui – el nu aparținea acestui loc. Nu-și amintea de unde avea hainele, dar cu siguranță nu erau de pe această plajă pustie. Aici locuiau acele păsări îngrozitoare și cine știe ce alte creaturi. A auzit acel fâșșșș și a simțit cum se cutremură pământul. Mai era ceva și în Zidul Verde. Ceva și mai înspăimântător. Și-l putea închipui – un urs gigantic cu cap de lup, dinți atât de ascuțiți încât puteau tăia copaci și o gură destul de mare cât să poată înfuleca un băiețel.

Băiatul a început să tremure. Da, aici era casa lor. Nu a lui. El ar trebui să aibă o altă casă, plină cu haine, și jucării, și mâncare, și...

Stomacul i-a chiorăit la gândul mâncării și băiatul s-a îndreptat. Nu a mâncat de când s-a trezit, iar băieții ar trebui să mănânce și să bea, nu-i așa? Nu și-a dorit nimic mai devreme, dar asta fiindcă a fost ocupat să încerce să afle unde e. Acum că se gândea la mâncare, l-a cuprins foamea din cap până-n picioare.

S-a ridicat.

„O să mănânc, și-a spus. După aceea, îmi voi putea aminti unde e casa mea.